

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu **kpt. v zál. Ing. P. H.**, bytom v K., L., zastúpeného JUDr. V.K., advokátom, so sídlom v K., M., proti žalovanému **Ministerstvu obrany Slovenskej republiky, Generálnemu štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Kutuzovova 8, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ŠbPO-127-42/2009 zo dňa 2. novembra 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 126/2010-38 zo dňa 7. júna 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 126/2010-38 zo dňa 7. júna 2011, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ŠbPO-127-42/2009 zo dňa 2. novembra 2009 zamietajúcim odvolanie žalobcu a potvrdzujúcim personálny rozkaz riaditeľa personálneho úradu zbrojených síl č. 8743 zo dňa 17. augusta 2009, ktorým podľa § 72 ods. 1 písm. a/ a § 70 ods. 1 písm. b/ zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe

profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 346/2005 Z. z.“) bol žalobca prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Rozsudok odôvodnil tým, že správne orgány dostatočne zistili skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdili. Uviedol, že po preskúmaní spisového materiálu nezistil žiadne skutočnosti, odôvodňujúce zmenu alebo zrušenie preskúmaného rozhodnutia. K žalobnej námietke na nedostatok pasívnej legitímácie žalovaného z dôvodu, že v poslednom stupni rozhodol náčelník Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky, a preto mal byť v konaní uvedený ako žalovaný, krajský súd zaujal názor, že správnym orgánom, ktorý je vo veci odvolania žalobcu z funkcie oprávnený rozhodnúť v poslednom stupni, je Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, a skutočnosť, že z hľadiska funkčnej príslušnosti zákon zveruje oprávnenie rozhodovať v niektorých prípadoch náčelníkovi Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky, nie je dôvodom pre spochybnenie procesného postavenia žalovaného v konaní ako subjektu s pasívnou legitímáciou, poukazujúc na to, že vedúci ústredného orgánu štátnej správy - v danom prípade náčelník generálneho štábu, nemá sám postavenie správneho orgánu rozhodujúceho v poslednom stupni, lebo je len organizačným útvarom funkčne príslušným na rozhodnutie vo veci, ktorému zákon zveruje túto právomoc. K žalobcovej námietke nevyznačenia dňa skončenia služobného pomeru v personálnom rozkaze krajský súd vyjadril názor, že nejde o vadu majúcu za následok nezákonnosť rozhodnutia, nakoľko služobný pomer končí dňom doručenia personálneho rozkazu podľa § 72 ods. 5 zákona č. 346/2005 Z. z., pričom dňom doručenia bol 26. augusta 2009, kedy žalobca potvrdil svojím podpisom prevzatie personálneho rozkazu. Ohľadne námietky žalobcu na duplicitný postih za porušenie služobnej disciplíny sa krajský súd stotožnil s právnym názorom žalovaného poukazujúc na to, že disciplinárna zodpovednosť profesionálnych vojakov a skončenie služobného pomeru sú dva samostatné, navzájom nezávislé konania, pričom v prípade zistenia výkonu štátnej služby pod vplyvom alkoholu profesionálny vojak musí byť zo služobného pomeru prepustený, kým za disciplinárne previnenie profesionálnemu vojakovi disciplinárne opatrenie môže byť uložené. Výrok o trovách konania odôvodnil poukazom na § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) vychádzajúc z neúspechu žalobcu v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu nedostatočného zistenia skutkového stavu a tým nesprávneho posúdenia navrhujúc, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného a personálny rozkaz riaditeľa personálneho úradu zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie, pričom zároveň uplatnil náhradu trov konania. Odvolacie dôvody sú obsahovo totožné s dôvodmi žaloby. Žalobca zdôraznil, že absenciu vyznačenia dátumu doručenia personálneho rozkazu potvrdzujúceho skutočný deň skončenia služobného pomeru je nutné považovať za závažný nedostatok majúci za následok neplatnosť personálneho rozkazu a tým aj neplatnosť skončenia služobného pomeru, pričom nejde len o administratívny nedostatok, ako to vyhodnotil žalovaný, a aj súd prikloniac sa k názoru, že sa nejednalo o vadu, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného. Vyjadril podozrenie, že celý proces skončenia služobného pomeru z dôvodu výkonu služby pod vplyvom alkoholu bol pripravovaný, nakoľko skončenie služobného pomeru prebehlo v jeho prípade úplne neštandardným spôsobom. Rovnako ako v žalobe poukázal na skutočnosť, že za to isté porušenie svojich základných pracovných povinností bol potrestaný dvakrát, a to v ten istý deň, a to disciplinárnym rozkazom a podaným návrhom na prepustenie profesionálneho vojaka zo služobného pomeru, ktorému bolo vyhovené, a to napriek tomu, že v zmysle § 127 zákona č. 346/2005 Z. z. za disciplinárne previnenie môže vedúci služobného úradu alebo veliteľ uložiť len jedno disciplinárne opatrenie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny, majúci za to, že krajský súd postupoval v súlade so zákonom a vydal vecne správne a zákonné rozhodnutie. K námietke nevyznačenia dátumu doručenia personálneho rozkazu žalobcovi uviedol, že v praxi je objektívne nemožné ihneď vyznačiť deň doručenia na rozhodnutí, adresovanom profesionálnemu vojakovi, ak ho nepreberá priamo u zamestnávateľa, preto až na základe doručenky je možné tento deň vyznačiť na rozhodnutí založenom v administratívnom spise a na rozhodnutí doručenom profesionálnemu vojakovi až potom, keď ho na vyznačenie predloží, a ak tak neurobí, nemôže byť dátum doručenia na jeho rozhodnutí vyznačený vôbec, a preto právne relevantný význam má len dátum doručenia vyznačený na rozhodnutí založenom v administratívnom spise správneho orgánu. K odvolacej námietke ohľadne duplicitného potrestania žalobcu poukázal na to, že v predmetnej veci boli splnené zákonom stanovené podmienky na uloženie disciplinárneho opatrenia i zákonom stanovené podmienky na prepustenie zo služobného pomeru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce súc viazaný rozsahom a dôvodmi uvedenými v odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP), vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením (§156 ods. 1, 3 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil personálny rozkaz riaditeľa personálneho úradu č. 8743 zo 17. augusta 2009, ktorým bol žalobca podľa § 72 ods. 1 písm. b/ a § 70 ods. 1 písm. d/ zákona č. 346/2005 Z. z. prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka, pričom odvolací súd v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a súčasne rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a konanie, ktoré týmto rozhodnutiam prechádzalo, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v intenciách na vec sa vtáhujúcich právnych noriem a ich rozhodnutia možno považovať za skutkovo správne a vydané v súlade so zákonom, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa rozhodol v danej veci správne, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov žalobcu, ktoré sú v podstate obsahovo totožné so žalobnými dôvodmi, vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Keďže sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého

rozsudku, následne sa obmedzí iba na doplnenie ďalších dôvodov na zdôraznenie jeho správnosti.

K odvolacej námietke žalobcu ohľadne neplatnosti personálneho rozkazu a tým aj neplatnosti skončenia služobného pomeru v dôsledku absencie vyznačenia dátumu doručenia personálneho rozkazu potvrdzujúceho skutočný deň skončenia služobného pomeru považuje najvyšší súd za potrebné uviesť, že na origináli personálneho rozkazu č. 8743 zo dňa 17. augusta 2009 (výtlačok číslo : 2), založenom v administratívnom spise, je deň doručenia vyznačený dátumom 26. augusta 2009 v súlade s § 72 ods. 5 zákona č. 346/2005 Z. z. a je len vecou žalobcu, aby jemu doručený rovnopis personálneho rozkazu predložil personálnemu úradu a požiadal o vyznačenie dňa jeho doručenia.

Podľa názoru najvyššieho súdu disciplinárne potrestanie žalobcu nemá za následok zánik práva žalovaného prepustiť žalobcu zo služobného pomeru, lebo prepustenie profesionálneho vojaka po predchádzajúcom disciplinárnom postihu nemožno hodnotiť ako dvojitý postih za ten istý skutok. Najvyšší súd na základe vyššie uvedeného nepovažuje za dôvodnú námietku žalobcu týkajúcu sa porušenia zásady ne bis in idem, pretože disciplinárne opatrenie uložené žalobcovi v súvislosti s porušením základných povinností profesionálneho vojaka podľa § 119 ods. 1 písm. a/ a g/ zákona č. 346/2005 Z. z. bolo výsledkom disciplinárneho konania, ktoré realizujú na to príslušné orgány, a ktoré je nezávislé od konania personálneho, v ktorom sa rozhodlo o skončení služobného pomeru žalobcu jeho prepustením. K poukazu žalobcu na § 127 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z., podľa ktorého za disciplinárne previnenie môže vedúci služobného úradu alebo veliteľ uložiť profesionálnemu vojakovi len jedno z disciplinárnych opatrení uvedených v § 125, najvyšší súd upriamuje pozornosť žalobcu na to, že skončenie služobného pomeru prepustením nie je disciplinárnym opatrením.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu správny orgán v danom prípade zohľadnil a zhodnotil všetky skutočnosti, ktoré počas konania vyšli najavo. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okolnosti popísané žalobcom v odvolaní podporujúce jeho podozrenie, že celý proces skončenia služobného pomeru z dôvodu výkonu služby pod vplyvom alkoholu bol pripravovaný, a skončenie služobného pomeru prebehlo v jeho prípade neštandardným spôsobom, nebolo možné zohľadniť, pretože súd preskúmava postup a rozhodnutie správneho orgánu z hľadiska zákonnosti. Krajský súd vychádzal z dostatočne zisteného skutkového

stavu a vec správne právne posúdil, preto odvolaciemu dôvodu žalobcu nemožno priznať právnu relevanciu.

Vychádzajúc z uvedeného a s ohľadom na to, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne nové právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP. Žalobca v odvolacom konaní nemal úspech, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovaný náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 24. mája 2012

JUDr. Jaroslava Fúrová, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská